

Nr 173.

Av herr **Nilson, Karl August**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition angående förändrad organisation av patent- och registreringsverket och reglering av löneförhållandena vid nämnda ämbetsverk.*

Kungl. Maj:t föreslår i sin nådiga proposition nr 253, att i kungl. patent- och registreringsverkets stat upptagas 6 stycken byråchefer med en begynnelse-lön av 8,100 kronor pr år, därav för patentavdelningen (se sid. 64, där de benämnas avdelningschefer) 4 stycken; 19 stycken byrådirektörer med en begynnelse-lön av 6,800 kronor, därav för patentavdelningen (se sid. 64, där de benämnas ledamöter) 16 stycken; 5 stycken första byråingenjörer med en begynnelse-lön av 5,800 kronor pr år, därav 4 för patentavdelningen, 5 byråingenjörer med en begynnelse-lön av 4,000 kronor pr år, därav 4 för patentavdelningen. Vidare upptages en post på 51,860 kronor, vari ingå biträdande ingenjörer och amanuenser. Av 4 och 5 stycket å sidan 76 i nådiga propositionen framgår, att av denna summa avses omkring 34,400 kronor att utgå såsom lön åt 9 biträdande ingenjörer och 7 amanuenser. Då nu, såvitt man av nådiga propositionen kan finna, med patentavdelningen menas granskningsavdelningen och större delen av de biträdande ingenjörerna och amanuenserna sannolikt skulle användas för granskningen, så skulle endast i löner för granskningen att börja med utbetalas pr år

4 st. byråchefer	begynnelse-lön	8,100 kronor pr år	=	32,400
16 » byrådirektörer	»	6,800 »	»	108,800
4 » första byråingenjörer	»	5,800 »	»	23,200
4 » byråingenjörer	»	4,000 »	»	16,000
				Summa 210,400.

I nådiga propositionen är vidare under omkostnader till renskrivning och skrivmaterialier, postavgifter, hyror, bränsle, lyse, renhållning och städning etc. upptaget ett belopp av kronor 55,000. Då nu av hela lönestaten något mer än $\frac{2}{3}$ faller på patentavdelningen, torde man kunna med säkerhet antaga, att även av sistnämnda belopp $\frac{2}{3}$, eller minst kronor 35,000, faller på patentavdelningen.

Kostnaden för granskningen av de inkommande patentansökningarna skulle sålunda uppgå till minst 245,400 kronor pr år. Om man nu, i enlighet med kommitténs betänkande, antager det sannolika antalet ansökningar pr år till 3,600 stycken, så skulle sålunda kostnaden för varje ansökans granskning bli kronor 68.16.

I ett föredrag inför Svenska föreningen för industriellt rättsskydd den 24 april 1913, vilket härmed närslutes såsom bilaga I, har en av våra förnämsta patentagenter, ingenjör Th. Wawrinsky, emellertid påvisat, att svenska patentverkets nyhetsgranskning, sådan den för närvarande utföres och av kommittén föreslås att även för framtiden utföras, har någon egentlig betydelse endast för ungefär *en tredjedel* av totala antalet årligen ingivna patentansökningar (se Bilaga I, sid. 9 r. 10—11). Sålunda skulle granskningskostnaden för varje sådan ansökan uppgå till tre gånger nämnda belopp, eller *över 200 kronor*.

Då nu, såsom ingenjör Wawrinsky i sitt föredrag påpekat, och även i kommitténs betänkande, sid. 178, medgives, den av svenska patentverket utförda nyhetsgranskningen är långt ifrån fullständig och aldrig kan bli fullkomlig, ej ens tillnärmelsevis så fullständig, som den nyhetsgranskning, vilken utföres av de större industriländernas, t. ex. Tysklands och Amerikas, patentverk, så torde med skäl kunna ifrågasättas, huruvida det är med vårt relativt lilla lands fördel förenligt att bibehålla det fullständiga förprovningssystemet, speciellt som en svensk patentsökande ju alltid har möjlighet att få sin uppfinning nyhetsgranskad både fullständigare, snabbare och även billigare genom att inlämna patentansökan på sin uppfinning t. ex. i Tyskland.

Genom att, såsom av ingenjör Wawrinsky föreslagits, inskränka svenska patentverkets nyhetsgranskning till att endast omfatta svenska patentskrifter, torde av den ovan beräknade årliga kostnaden för patentansökningarnas granskning, 245,400 kronor, sannolikt 150,000 kronor kunna inbesparas, ty för det första bleve den första granskningen ej hälften så arbetsam som nu, och för det andra bleve de s. k. remissernas eller svaromålens antal inskränkt till en bråkdel av vad nu är fallet och som bleve fallet enligt omorganisationsförslaget. Visserligen kunde invändas, att osäkerheten för de beviljade patentens hållbarhet

bleve något större genom en sådan inskränkning av granskningen. Häremot må dock anföras, att osäkerheten även med nuvarande system, på grund av granskningens ofullständighet i själva verket är ganska stor, medan patentsökandena på grund av den förmenta fullständiga granskningen få den föreställningen, att deras uppfinning verkligen är ny, varigenom de förledas att påtaga sig stora kostnader för exploatering och sökande av utländska patent, som bliva av tvivelaktigt värde. Om åter granskningen inskränkes enligt ingenjör Wawrinskys förslag, så bortföle detta vilseledande av de sökande, och den sökande, som så ville, kunde då genom inlämnande av en patentansökan t. ex. i Tyskland få sin uppfinnings nyhet fullständigare prövad. Med hänsyn även till denna omständighet torde den obetydliga ökning i osäkerheten, som skulle uppkomma genom den av ingenjör Wawrinsky föreslagna förändringen i granskningen, få anses mer än väl uppvägd genom den betydliga besparingen, som därigenom skulle ernås såväl för staten genom minskade kostnader för granskningen som för uppfinnarne genom att de erhöle sina patent snabbare och billigare än hittills.

Då härtill vidare kommer, att i inkomststaten även upptages inkomsten från bolagsregistreringsavdelningen till ett belopp av kronor 128,250, medan utgifterna för samma avdelning 1911 endast uppgingo till kronor 75,820, så komma tydligen, vid ett eventuellt skiljande av bolagsavdelningen från patentverket, inkomsterna från patentavdelningen ej att täcka utgifterna för densamma. Följden skulle då bliva, antingen att avgifterna måste höjas, vilket tydligen vore olämpligt, emedan patentsökandet bör lättas för uppfinnarne, eller åtminstone ej försvåras, eller att statsverket måste täcka bristen, vilket ej heller torde få anses riktigt.

Vidare är att märka, att det stora och rika England vid nyligen företagen omorganisation av sitt patentväsende antagit det partiella prövnings-system, som ingenjör Wawrinsky nu föreslagit för Sverige, och att det stora och rika Frankrike (ävensom Italien och Spanien m. fl. länder) anser sig helt och hållet kunna undvara nyhetsgranskningen och i stället huvudsakligen begagnar sig av det tyska patentverkets nyhetsgranskning. Under sådana omständigheter synes det, att vårt jämförelsevis lilla och fattiga land borde kunna åtnöja sig åtminstone med det mellansystem som av England adopterats.

Om man vidare närmare betraktar det föreliggande förslaget till stat för patentverket, så förefaller det egendomligt, att ej mindre än 19 byrådirektörer skulle behövas för ett så relativt litet verk som patentverket.

Att kungl. patent- och registreringsverket ej har något att erinra mot det av kommittén uppgjorda omorganisationsförslaget, är ju helt naturligt, då det för en var torde vara tydligt att kommitténs beslut i hög grad påverkats av de tre kungl. patent- och registreringsverkets ämbetsmän, som varit medlemmar av kommittén. Av svenska uppfinnareföreningen blev omorganisationsförslaget visserligen något omdebatterat på ett möte, på vilket ett kort utdrag av förslaget gavs, men de uppfinnare, som därvid vore närvarande, ansågo sig ej vara tillräckligt inne i saken för att då kunna uttömmande yttra sig över förslaget, utan väntade att få tillfälle att diskutera saken närmare vid ett kommande möte, sedan de fått tillfälle att närmare studera förslaget. Att ingenjör Wawrinsky, som är patentagent och sålunda på sätt och vis kan anses vara beroende av patentverket, detta oaktat framkommit med ett motförslag, torde vara ett gott bevis för, att han har starka sakliga skäl för sitt förslag, emedan han i annat fall ej skulle velat utsätta sig för att framkomma med detsamma på ett möte, som så gott som uteslutande var besökt av kungl. patent- och registreringsverkets ämbets- och tjänstemän samt patentagenter. Jag har mig bekant att åtskilliga andra patentagenter äro av samma mening som ingenjör Wawrinsky, och jag bifogar här intyg från några (Bil. II). Då patentagenterna genom sin verksamhet, som sträcker sig till alla länders patentverk, äro bättre än någon annan i stånd att bedöma granskningens betydelse och då de dessutom representera uppfinnarnes intresse, så synes det välgrundat, att patentagenterna sättas i tillfälle att yttra sig över det föreliggande omorganisationsförslaget, innan saken avgöres av Riksdagen, och att lämplig hänsyn tages till deras åsikter.

Slutligen kommer härtill, att det måste synas vågat att så här i Riksdagens sista stund, då det ej står i mänsklig förmåga att grundligt sätta sig in i de hopade viktiga frågorna, genomdriva ett förslag, mot vilket, såsom av ovanstående framgår, så många grava sakliga anmärkningar kunna framställas och som sålunda synes väl erfordra en ytterligare utredning.

Ehuru löneregleringen torde vara behöflig, bör den dock ej få hindra en av nöden befintlig utredning, så mycket mindre som ju en provisorisk lönereglering för några få år sedan genomfördes.

På grund av det anförda, och då den behöfliga utredningen borde kunna medhinnas till nästa Riksdag och alltså ej mer än ett år förhindra löneregleringen, yrkar jag ej minst med hänsyn till de stora besparingar statsverket skulle göra,

att Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen angående förändrad organisation av patent- och registreringsverket och reglering av löneförhållandena vid nämnda ämbetsverk måtte av Riksdagen avslås.

Stockholm den 6 maj 1913.

K. A. Nilson.

Bilaga I.

Yttrande

i anledning av redogörelse för Kungl. Maj:ts nådiga proposition angående förändrad organisation av patent- och registreringsverket

av

Th. Wawrinsky,
ingenjör och patentombud.

Av den redogörelse, vi nyss åhört, framgår, att Kungl. Maj:t den 18 innevarande april avlätit en nådig proposition till Riksdagen angående förändrad organisation av patent- och registreringsverket och reglering av löneförhållandena inom sagda ämbetsverk och därvid, utom i fråga om inrättandet av en särskild besväravdelning inom verket, anordnad för att upptaga besvär i ärenden rörande den industriella äganderätten, till fullo gillat det förslag, som avgivits av patentlagstiftningskommittén.

Den genomgripande omorganisation av ämbetsverket, varom Riksdagen skall besluta, gäller till huvudsaklig del den avdelning inom verket, som har att handlägga inkomna patentansökningar, och den ifrågasatta väsentligt ökade lönestaten anses erforderlig för att sätta ämbetsverket i stånd att på ett snabbare och grundligare sätt, än vad nu är fallet, fullgöra sina åligganden i nämnda hänseende.

Såsom av kommittébetänkandet framgår, förutsättes härvid att vid behandlingen av inkomna patentärenden förprövningssystemet allt fortfarande skall vara gällande i samma utsträckning som nu, men möjligen bättre genomfört i följd av ökade och bättre avlönade arbetskrafter. Verkets avlöningsstat (vari dock inbegripes bolagsavdelningen) skulle komma att ökas med något över 100,000 kronor, från kronor 435,000 till kronor 539,500.

Frågan om det grundläggande systemet för patentärendenas behandling är ju emellertid en lagstiftningsfråga.

I den kungl. propositionen säges också, att »i fråga om det system, som bör ligga till grund för patentärendenas behandling, stå lagstiftningens princip och organisationen i så intimt samband med varandra, att lagstiftarens ställning först måste vara klargjord, innan definitiv omorganisation skall ske».

I och med antagandet av nu föreliggande organisationsförslag, har man sålunda i förväg stökat undan en av de viktigaste frågorna i hela patentlagstiftningen, nämligen frågan om det grundläggande systemet för patentärendenas behandling och, därest den kungliga propositionen vinner Riksdagens bifall, bliver det sålunda för en avsevärd tid framåt fastslaget att förprovningssystemet skall vara gällande i full utsträckning. En återgång efter det den nu föreslagna, genomgripande omorganisationen blivit genomförd, lär icke bliva lätt.

Det är således ett särdeles viktigt skede i vårt patentväsendes utveckling, som nu skall avgöras.

Kommittén har, efter att hava redogjort för de andra system, som kunna ifrågakomma och som funnit användning i vissa andra länder, kommit till den slutsatsen att förprovningssystemet bör bibehållas och departementschefen har ansett kommitténs motivering härför vara »fullt bindande» samt att »detta system medför så stora fördelar framför anmälningsförfarandet, att tvekan icke kan råda vid det förestående valet mellan dem båda».

Departementschefen har alltså utan tvekan gillat kommitténs uppfattning, vilken naturligtvis även förordats av patentverket och icke heller blivit motsagd av Svenska uppfinnareföreningen, som upptagit densamma till behandling.

Oaktat den enighet, som alltså synes råda, vågar jag dock begagna mig av detta tillfälle för att inom Svenska föreningen för industriellt rättsskydd upptaga denna viktiga fråga till diskussion.

Kommittén har, efter att hava redogjort för fördelar och olägenheter hos de olika nu praktiserade systemen kommit till den bestämda uppfattningen, »att det för uppfinnare och industri måste vara av den allra största betydelse, att en undersökning rörande uppfinningens nyhet äger rum före uppfinningens exploaterande och att en billigare och mera betryggande granskning i sådant hänseende än den, som verkställs genom vederbörande patentmyndigheter, vilka arbeta med tillämpande av förprovningssystemet, icke kan erhållas».

Det skall säkerligen icke falla någon in att betvivla riktigheten av denna utsägo, men vad som däremot måste dragas i tvivelsmål, det är, huruvida det är nödvändigt att sådan nyhetsgranskning företages av *alla, eller de flesta* stater, där patent meddelas. Och särskilt måste det anses betänkligt, att i ett litet land med begränsade resurser införes och vidmakthålles ett nyhetsgranskningssystem, som i själva verket till stor del utgör endast en repetition av en redan i annat land med långt större möjligheter för åstadkommande av en effektiv nyhetsgranskning verkställd granskning av samma uppfinningars nyhet.

De *utländingar*, vilka här i riket begära skydd för sina uppfinningar, hava i regel, innan sådant sker, redan inlämnat ansökan om patent åtminstone i sitt hemland. Till följd av bestämmelserna i den internationella konventionen av 1883 inlämnas ansökningarna här i regel ej förrän inemot slutet av prioritetsåret. Under denna tid har i de flesta fall en granskning av uppfinningens nyhet företagits i sö-

kandens hemland eller, om han ej tillhör stat, där förprovningssystemet är infört, i någon av de stater, där detta system tillämpas.

En tysk, en österrikare eller amerikanare inlämnar naturligtvis först patentansökan i sitt hemland, och, om förprovningen där givit vid handen, att ett verkligt patent skydd kan erhållas å uppfinningen samt om förhållandena i övrigt därtill föranleda, söker han därefter patent här i riket.

Uppfinnare, tillhörande stater, som tillämpa anmälningssystemet, lära väl, utom i särskilda undantagsfall, först söka patent i vare sig Tyskland, England, Österrike eller Amerika, innan de ingiva ansökningar hit, och man kan därför som regel antaga, att de allra flesta från utlandet härstammande uppfinningar, vara patent sökas här i riket, redan blivit förprovade med avseende å nyheten. Den nyhetsgranskning, som här företages, är därför, såvitt den avser utländska publikationer, i regel att betrakta som en repetition av den i utlandet redan verkställda granskningen. Det skall emellertid villigt erkännas, att i en del fall kan, vid den granskning, som här företages, upptäckas anterioriteter bland de utländska publikationerna, som icke observerats vid granskningen i utlandet, men i det övervägande antalet fall torde man väl få säga, att den granskning, som här företages, icke i noggrannhet och fullständighet överträffar den, som göres i sådana länder som Tyskland, Österrike och Amerika.

Den nyhetsprovning, som här företages av från utlandet härstammande uppfinningar, är därför, såvitt den avser i utlandet offentliggjorda patentbeskrivningar m. m., icke av behovet påkallad, och den kostnad, som av patentverket härför nedlägges, skäligen omotiverad. Däremot bör naturligtvis en ytterst omsorgsfull nyhetsprovning äga rum med hänsyn till *här i riket* existerande patent eller andra publikationer.

Vad åter angår här i riket av svenske uppfinnare eller deras rättsinnehavare inlämnade patentansökningar tillåter jag mig påpeka, att den alltmera växande samfärdseln med utlandet har till följd att en rätt stor del av de uppfinningar, som här i riket anmälas till patent av svenske uppfinnare, jämväl skyddas i de stora kulturstaterna, särskilt i Tyskland. I många fall pläga vi patentombud tillråda våra klienter att antingen inlämna ansökningen om patent här i riket och i Tyskland ungefär samtidigt, i vissa fall till och med endast i Tyskland, och, först sedan granskningsresultatet därifrån föreligger, till härvarande patentmyndighet.

Detta har särskilt på sista åren blivit en nödvändig följd, emedan nyhetsprovningen i Tyskland drager väsentligt kortare tid än här och det naturligtvis är av vikt för uppfinnaren att så snart som möjligt få veta, om hans uppfinning är ny. Ett annat skäl är ju även det, att den tyska granskningen naturligtvis i regel är bättre utförd än här. Detta innebär emellertid på intet sätt något klander mot vår patentmyndighet, ty det är en naturlig sak att så måste vara.

Vidkommande de uppfinningar, som göras av svenskar och som tillika anmälas till patent i Tyskland torde man få säga, att den nyhetsgranskning, som här företages, bortsett från den, som avser här i riket tidigare beviljade patent, är av föga eller intet gagn. Den nyhetsprovning, som vårt patentverk företager, torde därför endast vara till nytta beträffande sådana av svenskar gjorda uppfinningar, som icke äro avsedda att skyddas i nyhetsprovande utländsk stat.

Låt oss nu med statistikens tillhjälp se till, vilken betydelse som kan tillmätas ovannämnda förhållanden och vilka konsekvenser, som därur kunna dragas.

Av generaldirektör Björklunds underdåniga berättelse angående patent- och

registreringsverkets verksamhet åren 1885—1909 kan inhämtas av tab. XIII sid. 83 att antalet från svenska uppfinnare härrörande, till patentverket inkomna patentansökningar under nämnda 24-årsperiod varierade mellan lägst 32.85 och högst 50.79 procent av totala antalet ansökningar. Medeltalet utgör alltså 43.50 procent.

För enkelhetens skull kunna vi ju höja medelprocenten och antaga att av det ingivna antalet ansökningar härröra 50 procent eller hälften från svenskar och andra hälften från utländingar.

Totala antalet patentansökningar under senaste 10-årsperioden framgår av nedanstående tabell:

1903.....	2,432 stycken	1908.....	2,974 stycken
1904.....	2,286 »	1909.....	3,241 »
1905.....	2,535 »	1910.....	3,433 »
1906.....	3,002 »	1911.....	3,536 »
1907.....	3,092 »	1912.....	3,493 »

Dragas härifrån de från utlandet härstammande uppfinningarna i runt tal uppgående till 50 procent erhålles:

1903.....	1,216 stycken	1908.....	1,487 stycken
1904.....	1,143 »	1909.....	1,620 »
1905.....	1,267 »	1910.....	1,748 »
1906.....	1,501 »	1911.....	1,833 »
1907.....	1,546 »	1912.....	1,853 »

Enligt tyska patentamtets officiella statistik för samma 10-årsperiod inkommo till nämnda patentmyndighet under vart och ett av nedan angivna år anmälningar om patent från svenska sökande i följande antal:

1903.....	160 stycken	1908.....	256 stycken
1904.....	170 »	1909.....	246 »
1905.....	174 »	1910.....	234 »
1906.....	253 »	1911.....	235 »
1907.....	246 »	1912.....	232 »

Drager man motsvarande antal patentansökningar från det antal ansökningar, som till härvarande patentverk inlämnats under ovan angivna 10-årsperiod av svenska sökande, erhålles sålunda följande resultat:

1903.....	1,036 stycken	1908.....	1,231 stycken
1904.....	963 »	1909.....	1,374 »
1905.....	1,093 »	1910.....	1,574 »
1906.....	1,248 »	1911.....	1,598 »
1907.....	1,300 »	1912.....	1,691 »

Dessa siffror representera alltså det antal från svenska sökande inkomna ansökningar, vilka icke blivit nyhetsgranskade av utländsk patentmyndighet och

för vilkas vidkommande den vid härvarande patentverk företagna nyhetsgranskningen äger något egentligt värde.

Besinnar man emellertid att sannolikt en rätt stor procent av dessa patentansökningar skulle komma att avlivas redan på grund av det material, som en omsorgsfull granskning av svenska patentskrifter och andra svenska publikationer skulle lämna, bliver tydligen värdet av granskningen i utländska patentpublikationer ytterligare förringat.

Jag har här ovan sökt påvisa, att den granskning, som i härvarande patentverk företages, evad densamma avser i utlandet förefintliga publikationer, i själva verket endast har något värde beträffande en mindre del, ungefär tredjedelen av totala antalet inkomna ansökningar.

Den konsekvens jag härur drager är den, att det härstädes nu praktiserade nyhetsprövningssystemet icke svarar emot de kostnader, som på detsamma nedläggas, och att det sålunda vore skäl, att redan på denna grund taga i övervägande, huruvida det verkligen är skäl i att fortsätta på denna väg.

Jag tillåter mig därför hemställa till allvarligt begrundande, huruvida det icke skäl vore för handen att inskränka nyhetsprövningen av hit ingivna patentansökningar till en undersökning av här i riket förut patenterade uppfinningar och inkomna ansökningar. Som bekant tillämpas detta system i England, vars patentlag underkastades revision så sent som år 1902.

Det är anmärkningsvärt att inom patentlagstiftningskommittén ingen röst höjts för det i England praktiserade förprövningssystemet, om vilket dock i *kommittébetänkandet förmåles* och vilket även från många andra håll bekräftats, att det »verkat till belåtenhet».

Det nu av mig skildrade förhållandet, nämligen att det av patentverket nu praktiserade förprövningssystemet endast har något värde beträffande en mindre del av de ingivna ansökningarna, är emellertid ej det enda eller ens det viktigaste skälet, varför jag påyrkar en reformering av förprövningssystemet i av mig antydd riktning. Ett ännu viktigare skäl är det, att det nuvarande systemet enligt min mening, för ett litet land som vårt och med våra relativt begränsade resurser, i längden bliver ohållbart, även med den tänkta omorganisationen av verket. Den årliga tillväxten av granskningsmaterialet är nämligen så betydande, att en nyhetsprövning av de till patent anmälda uppfinningarna, som motsvarar de fordringar, man bör ställa på densamma, i allmänhet bliver högst otillförlitlig.

En fullständig nyhetsprövning borde ju icke gå ut på att allenast utforska, huruvida en till patent anmäld uppfinning helt eller delvis återfinnes i vissa lätt tillgängliga länders patentskriftsamlingar, omfattande en nära belägen kortare tidsperiod, utan borde densamma hava till syfte att utröna, huruvida uppfinningen över huvud taget är ny, d. v. s. icke känd varken genom offentligt tillgänglig tryckt skrift eller genom s. k. öppen utövning *någonstädes i hela världen*.

Den svåra fråga, som patentverket ålägger sina granskare att besvara, lyder i all sin drakoniska enkelhet sålunda: Må uppfinningen anses ny?

För besvarande av denna fråga har granskaren att begagna sig av i verket befintlig litteratur, i främsta rummet bestående av in- och utländska patentskrifter.

Såsom lätt inses, är det ett ytterst tidsödande och tålamsprövande arbete, som därvid åligger granskaren, därest han skall fullgöra sitt uppdrag på ett samvetsgrant sätt.

För bedömande av de oerhörda vanskligheterna härvidlag torde jag få erinra om, att i Nordamerikas förenta stater sedan mitten av 1830-talet intill 1912 års slut meddelats 1,049,325 patent.

I Tyskland har sedan 1877 års patentlag trädde i kraft meddelats omkring 255,000 patent. Jag kan f. n. ej uppgiva antalet i England meddelade och offentliggjorda patent, emedan numreringen av patenten där ej skett i följd utan årsvis, men jag kan meddela antalet beviljade patent under de senaste 5 åren, varigenom man torde kunna göra sig ett begrepp om det betydande antal patent, som årligen beviljas i detta land.

År 1908	meddelades	28,599	patent
» 1909	»	30,607	»
» 1910	»	30,403	»
» 1911	»	29,400	»
» 1912	»	30,149	»

Man torde på en höft kunna uppskatta antalet under tidsperioden 1855—1912 i England meddelade patent till 700,000—800,000 stycken. Ett överslag visar att det årliga tillskottet av nya patent i Tyskland, England och Nordamerikas förenta stater f. n. uppgår tillsammans till omkring 80,000. Om tio år har granskningsmaterialet endast för dessa tre länder sannolikt ökats med omkring 1 miljon patent.

Med dessa siffror för ögonen torde var och en inse, att även med den mest omsorgsfulla indelning av patentskrifterna i klasser och subklasser, arbetet med att endast i dessa tre länders patentskriftsamlingar taga reda på, huruvida en uppfinning är känd eller ej bliver särdeles tidsödande.

Jag tillåter mig i detta sammanhang meddela en liten episod från den tid, då jag själv var granskare i dåvarande kungl. patentbyrån. Det var i början av 1886. Till mig hade för granskning remitterats en patentansökan å en koppling för järnvägsagnar. Efter att så gott jag kunde hava genomgått vad som fanns i denna väg i de svenska, tyska och en del av de engelska patentskrifterna, övergick jag till de amerikanska.

I verkets bibliotek funnos då amerikanska patentskrifter allenast för åren 1883, 1884 och 1885, alltså blott för tre år. Jag trodde det skulle bliva en lätt sak att gå igenom de under dessa tre år meddelade patenten å järnvägsagnaskoppel, men fann till ej ringa överraskning att endast under dessa 3 år meddelats ej mindre än 812 amerikanska patent å »car-couplings». Jag gick då till min dåvarande chef, överingenjör André och frågade, om det verkligen var meningen att jag skulle gå igenom alla dessa 812 patent. Svaret blev: »ja, det får du göra som du har samvete till».

Jag satte mig då ned och beräknade att jag sannolikt skulle behöva i genomsnitt 10 min. på hvarje patent, alltså sammanlagt 8,000 minuter eller omkring 133 timmar för att genomgå dessa patent. Med 5 timmars arbete per dag skulle jag alltså endast för denna granskning behöva använda 26 dagar. Då antalet på min anpart kommande ansökningar utgjorde 150 stycken per år, och jag således ej kunde offra mer än två arbetsdagar på varje ansökan i genomsnitt, dagtingade jag med mitt samvete och brydde mig ej alls om de amerikanska patenten. Någon olägenhet av detta mitt *fronderi* har jag emellertid icke sedan dess försport.

Jag har roat mig med att se efter, huru många patent på »car-couplings», som meddelats i Amerika efter 1885. Jag har av vissa skäl ej kunnat utsträcka

min granskning längre än till och med 1908, men kan meddela, att under perioden 1886—1908, alltså på 23 år, utgör antalet amerikanska patent å »car-couplings» i runt tal 5,000 stycken.

Utan tvivel utgör den amerikanska patentskriftsamlingen det för nyhetsprövningen fullständigaste och värderikaste materialet, men en var, som sysslat med nyhetsprövning av patent, torde ock i likhet med mig hava gjort den erfarenheten, att på grund av de amerikanska patentskrifternas säregna avfattning, granskningsarbetet därvidlag är mera tidsödande än vid undersökningar i vissa andra länders patentskrifter.

Det av mig anförda exemplet torde visserligen kunna betraktas som ett *extremt* fall, men det gives dock andra slag av uppfinningar, varå ett högst betydande antal patent meddelats i Amerika.

Sålunda har jag funnit, att under 10-års perioden 1899—1908 antalet å s. k. mutterlås beviljade patent utgör omkring 1,000 st. I registret står endast ordet »nut-lock» utan vidare bestämning, så att den som fått till uppgift att granska nyheten av en på en anordning vid mutterlås ingiven ansökan måste — om han vill utföra en fullständig granskning — genomgå alla under benämningen »nut-lock» rubricerade patent.

Antalet under nämnda 10-års period i Amerika meddelade patent å »Type-writers» eller »Typewriting machines» utgör omkring 2,300 stycken, och antalet patent å rotationsmaskiner »Rotary engines» utgör omkring 1,400 stycken.

Många andra exempel skulle kunna anföras, men det sagda torde vara nog. Så mycket vill jag blott nämna, att de granskare, som ha att pröva nyheten av uppfinningar rörande t. ex. plogar, pumpar, lås, ventiler, flaskproppar, förgasare, filter, dynamomaskiner, hästskor, symaskiner, ångpannor, ångturbiner m. m. med användande av de amerikanska patentskriftsamlingarna, hava ett mycket drygt arbete.

Det oerhört växande materialet icke blott i Amerika utan även i England, Tyskland, Österrike m. fl. länder, synes emellertid haft till följd att patentverket på senare åren måst högst betydligt inskränka omfånget av sin granskning.

Av kommittébetänkandet, sid. 178, synes framgå, att man numera i regel inskränker granskningen till de svenska, norska, danska, tyska, engelska och amerikanska patentskriftsamlingarna. Endast »då omständigheterna därtill giva anledning» komma även patentskrifter från Österrike, Schweiz, Frankrike, Belgien o. s. v. till användning.

Men vad beträffar de tyska och amerikanska patentskrifterna synes man inskränka granskningen till att omfatta allenast de senare åren, nämligen vad beträffar Amerika från och med år 1899 och vad angår Tyskland från och med år 1895. Från och med dessa år skall nämligen Patentverket hava förskaffat sig dubblettpatentskrifter från dessa båda länder, varvid de ena exemplaren, uppdelade efter patentföremålets art i klasser och subklasser, fördelas å granskningsrotlarne.

Jag har dock hört uppgivas att vad särskilt uppdelningen av de amerikanska patenterna i klasser beträffar, densamma av brist på tillräckliga arbetskrafter endast till en del är genomförd. I övrigt vill jag säga att denna uppdelning i klasser nog har sina vanskligheter och lätt kan giva ett missvisande granskningsresultat, varom t. ex. de av kungl. patentverket utfärdade årsregistren bära vittnesbörd.

Vad beträffar granskningsarbetet i de engelska patentskrifterna synes man numera hålla sig till de kortfattade utdrag ur patentskrifterna »abridgements», som av den engelska patentmyndigheten utgivits och som omfattar tiden från och med

1855. Dessa abridgements äro uppdelade i vissa klasser, och utgör nog ett värderikt granskningsmaterial. Emellertid äro desamma icke åtföljda av några ritningar, och det är därför ofta mycket svårt — åtminstone då det gäller mekaniska uppfinningar — att allenast av ett utdrag av beskrivningen göra sig en föreställning om uppfinningen. Vanligen måste man därför, särskilt i »misstänkta fall», uppsöka själva patentskriften, vilket är förenat med rätt stort besvär.

Av det anförda stället i kommittébetänkandet framgår emellertid, att vad kungl. patentverket menar med en »fullständig granskning» av en till verket inkommen ansökning numera i regel allenast omfattar en undersökning inom det ifrågavarande området av svenska, norska, danska patent, alltifrån det patentskrifter började utgivas i dessa länder, ävensom tyska patent från och med år 1895, amerikanska patent från och med 1899 samt engelska abridgements från och med 1855.

Antag nu, att varje inkommen patentansökan underkastas granskning med användande av detta granskningsmaterial — vilket för övrigt i anseende till patentverkets nuvarande organisation och otillräckliga arbetskrafter synes föga sannolikt — så måste väl medgivas, att denna granskning är långt ifrån uttömmande, då det gäller att avgöra, huruvida en uppfinning är ny eller ej. Det är ju endast en ringa bråkdel av det totala granskningsmaterialet, som här kommit till användning.

Jag bortser härvid från att en uppfinning, varå ansökan om patent hit inlämnats, kan vara känd genom i Ungern, Ryssland eller Japan utgivna patentskrifter, ty dessa länders språk torde icke kunna tolkas av de i patentverket anställde granskarne, men det återstår i allt fall ett högst viktigt material av betydande omfång, vartill vid granskningen icke tages någon hänsyn. Särskilt försummas granskningen i de franska patentskrifterna, vilken förmodligen beror därpå, att granskarne i allmänhet icke äro tillräckligt hemstadda i det franska språket.

Av vad jag nu anført torde framgå, att en *fullständig granskning* av en uppfinnings nyhet, sådan denna *verkligen* bör förstås, icke här utföres och icke heller kan komma att utföras med den tilltänkta nya organisationen av patentverket. Ja, jag påstår, att intet patentverk i världen kan utföra en granskning under garanti att den granskade uppfinningen är absolut ny.

Här inställer sig därför osökt den frågan: vad tjänar det då till att försöka, när det är omöjligt? Vore det ej bättre att söka inskränka granskningsarbetet till vad som med anlitan av våra resurser ligger inom möjlighetens gränser? Även ur synpunkten av omöjligheten att på rimlig tid och för rimlig kostnad utföra en tillförlitlig nyhetsgranskning, tillåter jag mig därför att bekämpa det nu föreliggande förslaget till patentverkets omorganisation, såvitt denna angår systemet för patentärendenas handläggning.

En prövning av nyheten allenast med hänsyn till tidigare meddelade svenska patent, såsom jag tillåtit mig föreslå, ligger däremot inom möjligheternas gränser och bör, med anlitan av en noggrann, av sakkunnig person verkställd klassificering av patenten, kunna genomföras så, att verklig garanti därigenom vinnes att en uppfinning, varå patent sökes, icke helt eller delvis utgör föremål för här i riket tidigare meddelat patent.

Härtill både kan och bör den av härvarande patentmyndighet verkställda granskningen inskränkas. Vill sedan en uppfinnare eller dennes rättsinnehavare hava uttrönt, huruvida hans uppfinning är okänd i de utländska patentpublikationerna, kan detta mål enklast vinnas därigenom att han inlämnar ansökan om patent å sin uppfinning exempelvis i Tyskland, eventuellt i U. S. A.

Kommittén har vid redogörelsen för de system, som i olika länder komma till användning vid patentärendenas behandling, anført dels *anmälningssystemet* och dels *förprövningssystemet* samt det i sammanhang med endera av dessa system stående *uppbuds-förfarandet* samt härvid påvisat de fördelar och olägenheter, varmed båda dessa system anses vara behäftade. Däremot synes icke kommittén hava ingått i något vidare studium av det i England praktiserade modifierade förprövningssystemet, om vilket, såsom jag redan nämnt, kommittén endast fått sig bekant att det »verkar till belåtenhet».

Då emellertid det engelska systemet måhända av mången torde betraktas såsom stående närmare anmälningssystemet än ett i full utsträckning utnyttjat förprövningssystem och man sålunda torde komma att söka påvisa att detta system är behäftat med flera av de brister, som känneteckna anmälningssystemet, skall jag tillåta mig att något ingå på denna fråga.

De av kommittén anförda invändningarna mot anmälningssystemet (se sid. 155 i betänkandet) sägas huvudsakligen gå ut på, att industri och handel komma att översvämmas av värdelösa patent och att ett enligt nämnda förfarande meddelat patent icke vore något egentligt patent, utan endast ett tillståndsbevis att anhängig-göra process i händelse av intrång. Det vore vidare ett system för dem, vilka hade nödiga tillgångar, att gent emot andra göra sin rätt gällande.

Kunna nu dessa invändningar även tillämpas i fråga om det engelska systemet?

Ja, otvivelaktigt komma en del av de meddelade patenten att bli värdelösa, då förprövningen inskränkts allenast till det egna landets patentskrifter m. m. Men detta bliver även förhållandet, ehuru måhända i något ringare grad, med de patent, som meddelas vid tillämpning av ett så kallat fullständigt förprövningssystem, som dock i själva verket är i hög grad ofullständigt. Genom granskningen i de svenska patentskrifterna, eventuellt understödd av ett utvecklat uppbuds-förfarande, torde dock en avsevärd del av dessa, icke nya uppfinningar bli borteliminerade.

Är det nu verkligen så farligt, eller skulle det kunna bli till någon avsevärd olägenhet för vår handel och industri, om ett något större antal patent på icke nya uppfinningar skulle komma att meddelas? Jag betvivlar detta. Huvudsaken är att det nya patentet *icke kommer i konflikt med ett här i riket redan tidigare meddelat patent* eller att patent meddelas på sådant, som på ett eller annat sätt blivit här i riket känt och utövat och varigenom sålunda tredje mans rätt skulle trädas för nära.

Men kännedom härom vinnes genom en noggrant utförd granskning allenast i de svenska patentskrifterna samt delvis ock genom uppbuds-förfarandet. Då i patent-förordningen naturligtvis bestämmelsen i § 18 skulle kvarstå orubbad och sålunda i de fall, då patent blivit meddelat å redan känd uppfinning, envar, som anser sin rätt vara genom patentet förnärmad, skall kunna föra talan om patentets ogillande, torde man härigenom erhålla en viss garanti för att patent i allmänhet icke ingåves på importerade uppfinningar.

Möjligt är att tvister rörande patents giltighet skulle oftare förekomma än nu är fallet. Olägenheterna härav skulle emellertid kunna i väsentlig grad minskas, om dylika mål kunde bli hänskjutna, i stället för till de allmänna domstolarna, till en särskild avdelning inom patentverket, någonting i samma stil som »die Nichtigkeitsabteilung» i tyska och österrikiska patentverken.

En sådan avdelning för prövning av giltigheten av en meddelad patenträtt

skulle bli till verkligt gagn för uppfinnareväsendet och industrien. Få blott de herrar industririddare, som söka duperera allmänheten genom att här i riket söka patent på s. k. importuppfinningar, klart för sig, att ett på en dylik uppfinning meddelat patent genom en föga kostsam vädjan till patentprövningsavdelningen inom patentverket och utan anlitande av domstolarna, kunna på relativt kort tid upphävas, så lära de i allmänhet betänka sig, innan de söka sådana patent.

Vad åter angår det uttalandet, att anmälningsförfarandet vore ett system för de rike att göra sin rätt mot de fattige gällande, så har detta tydligen ingen tillämpning på det modifierade engelska förprovningssystemet. Detta system borde tvärtom, om det infördes här i riket, på grund av förenklingen vid förprovningförfarandet och de härigenom uppstående väsentligt minskade kostnaderna i patentverkets utgiftsstat, kunna medföra en nedsättning av årsavgifterna för patent och måhända även för anmälningsavgiften och sålunda bli till gagn särskilt för mindre bemedlade uppfinnare.

Dessutom skulle systemet i viss grad medföra de fördelar, som anhängarne av det rena anmälningsystemet tillerkänna detta, nämligen bl. a. att en väsentligt skyndsammare behandling av de inkomna patentansökningarna kunde åvägabringas. Därjämte skulle med införandet av ifrågavarande system det svenska patentväsendet befrias från den humbug, som de enligt nuvarande system meddelade patenterna innebära. Den i patentväsendet mindre förfarne kan knappast förmås att frångå den uppfattningen, att det patentbrev, som av patentmyndigheten utfärdas å hans uppfinning, innebär ett bevis om, att hans uppfinning är absolut ny, d. v. s. icke känd någonstädes, och att han alltså under patentets lagliga giltighetstid skall vara i full och okvald besittning av sin patenträtt.

Genom ett enligt det engelska systemet meddelat patentbrev utlovar patentmyndigheten icke mera än den kan hålla. Den tillförsäkrar endast patenthavaren att hans uppfinning icke är känd genom något tidigare här i riket meddelat patent, lämnande oavgjort, huruvida uppfinningen är känd i utlandet.

Kommitténs optimistiska syn på det nuvarande förprovningssystemets fördelar delas säkerligen icke av någon industriman, som äger erfarenhet i fråga om exploatering av patenterade uppfinningar.

Kommittén yttrar härom å sid. 167 av betänkandet: »Att dessa garantier (nämligen de garantier som vinnas genom förprovning enligt nuvarande system) äro av stor betydelse såväl för uppfinnarne som för industrien, anser kommittén vara ställt utom allt tvivel. Å ena sidan etc. — — — (se sid. 167) — — — . Säkerligen skulle många av de patent, vilka, på sätt nyss nämnts, kommit till användning i svensk industri till gagn såväl för denna som för uppfinnarne, förblivit obrukade, om ej patentens meddelande föregåtts av en nyhetsgranskning».

Ja, detta må väl innebära en viss grad av sanning, i vad angår det rena anmälningsystemet, sådant detta praktiseras i de romanska länderna. Men den trygghet, som man vill ernå genom en nyhetsgranskning, vinna dessa länders uppfinnare och industriidkare genom att inlämna ansökningar om patent i någon stat, där effektiv nyhetsgranskning finnes införd. Då tyskarne år 1877 omgestaltade sitt patentväsen och införde förprovningssystemet och detta system bragtes under debatt i Frankrike, sade man där, klokt nog: »ja, det är ju bra att tyskarne infört detta system, så slippa vi, och vi skola naturligtvis med tacksamhet begagna oss av den förprovning, man i Tyskland med stora kostnader inför».

En verklig garanti för att en uppfinning är ny och att ett å densamma

meddelat patent är hållbart, vinnes absolut icke genom den svenska nyhetsgranskningen enbart. Gäller det att nedlägga något avsevärt kapital på exploaterandet av en uppfinning, så lära väl svenska kapitalister, om de något så när förstå saken, icke nöja sig med resultatet av härvarande patentmyndighets granskning, utan söka därjämte genom patents inlämnande i Tyskland, event. andra nyhetsgranskande stater, vinna ytterligare visshet i nämnda hänseende. Och tacka Gud det hjälper! Det händer ändå rätt ofta, när konkurrensen kommer med i spelet, att en patenthavare blir utsatt för obehagliga överraskningar.

M. H. Jag har tillåtit mig uttala mina tvivel angående riktigheten av att hålla fast vid det nu praktiserade förprovningssystemet vid patentärendenas behandling hos vår patentmyndighet och har sökt giva skäl för min uppfattning av denna viktiga fråga. Huruvida de skäl, jag anfört för ett systemskifte och för patentverkets omorganisation på basis härav, kunna vederläggas såsom baserade på oriktiga förutsättningar, kommer måhända en följande diskussion att visa. Så mycket torde jag emellertid, utan att göra mig skyldig till självförhåvelse, kunna säga, att de synpunkter, jag framlagt, torde vara värda beaktande. De hava framsprungit ur min 27-åriga erfarenhet i patentsaker, och deras enda motiv är omsorgen om en *sund* utveckling av vårt patentväsende.

Jag skulle därför anse det lyckligt, om de synpunkter, jag framkastat, åtminstone bleve av vederbörande så mycket uppmärksammade, att Riksdagen beslöte återremittera Kungl. Maj:ts proposition angående patentverkets omorganisation, samt att därvid en skrivelse till Kungl. Maj:t beslötes, däri påkallas en *utredning*, huruvida icke det nu praktiserade förprovningssystemet lämpligen kunde utbytas mot ett förenklat sådant, i ungefärlig överensstämmelse med det i England år 1902 införda systemet.

Jag inser till fullo vådan och olägenheterna av att patentverkets definitiva omorganisation härigenom skulle bliva ytterligare fördröjd, men om Kungl. Maj:t tillsatte en särskild kommitté för utredande av *endast denna fråga*, så torde den hinna slutbehandlas i så god tid att Kungl. Maj:t till nästa Riksdag kunde taga i övervägande, vilket system, som bör läggas till grund för patentverkets omorganisation.

Bilaga II.

Avskrift.

På begäran av ledamoten av Riksdagens Första kammare, herr K. A. Nilsson, få undertecknade härmed intyga, att vi tagit del av det föredrag, som av ingenjör Th. Wawrinsky hölls vid sammanträde med Svenska föreningen för industriellt rättsskydd den 24 sistlidne april, och att vi instämma i vad däri framhållits. Stockholm den 5 maj 1913.

Olof Dahl,
Civilingenjör. Patentombud.
C. Th. Sundholm,
Civilingenjör. Patentombud.
Harry Albihn,
Civilingenjör. Patentombud.

Rätt avskrivet intyga:

Karl Runeskog.

Ester Nilsson.